פטר הארנב ואבא שלו

לאויס א. פיאלד

ציורים ווירג'יניה אלברט

פטר הארנב ישב בדלת ביתו ועסק במרץ רב בכרסום גזר שמן ועסיסי.
כשכתבתי "בדלת ביתו" התכוונתי למאורה בתלולית חול שבו הוא חי עם אמא ואבא שלו, עם אחיו פלופסי ומופסי ואחותו זנב-הצמר.
התלולית נמצאה לרגלי עץ אורן גדול, שענפיו ירדו עד האדמה והסתירו לגמרי את הכניסה למאורה שבתלולית.
לכן פטר ישב שם בשלווה גמורה וכרסם את הגזר.
למעשה הוא לא היה כלל רעב, אבל ידע שאם לא יגמור את ארוחתו, הרי האחים והאחות שלו יעשו זאת במקומו. משום מה פטר לא הצליח מעולם להסתיר דבר מה מבני המשפחה הצעירים שלו.
אילו הוא היה בן יחיד, הדברים היו נראים שונים, אך במצב הקיים המסתור הטוב ביותר היה בתוך הבטן העגלגלה שלו.
הגזר היה טרי. אבא של פטר נתן לו אותו.
בקצה אחד היו כמה שורשים קטנים ולבנים,

בקצה שני
צרור גבעולים ירוקים.
פטר כרסם קודם את השורשים ואת הגבעולים השאיר לקינוח. ואז הוא אכל את הקליפה החיצונית, סביב-סביב, כאילו היה מקלף תפוח.
אחרי שגמר את הכל עד הנגיסה האחרונה, התיישב זקוף והביט סביב, כדי למצוא עלה יפה, שיוכל לשמש לו כמפית, כי אבא שלו, לא פחות מאמו, הקפידו על התנהגות שולחן יפה של צאצאיהם.
מעבר לשביל הוא ראה גבעולי בוצין עם עליהם גדולים ומחוספסים, והוא מיהר לשם, כי עלה בוצין הוא המפית הטובה ביותר לארנב כמו פטר.
אחרי שניגב את שפתיו ואת כפותיו הוא פתח כפתור של מעילו, כי הרגיש שזה לוחץ קצת עליו.
באמת, הגזר היה גדול למדי.
האוויר היה חם והשביל הארוך נראה לבן ומאובק. עגלה משוכה בסוס לבן זקן עברה

בדרך. פרסותיו של הסוס הרימו ענני אבק.
פטר התחיל להתעטש. הוא ישב מוסתר תחת עלה בוצין הגדול ואיש לא ראה אותו פרט לסוס הלבן.
אחרי שהעגלה עברה פטר יצא, ניער אבק מהמעיל הכחול שלו ומנעליו הקטנות. למעיל שלו היה צווארון קטיפה וכפתורי נחושת ונראה מאוד יפה.
אחרי שניקה את עצמו, פטר חזר הביתה כי ראה את אבא שלו מרחוק וקיווה למשהו מעניין.
ואמנם כך היה, כי אבא התכונן לצאת לקניות והכין כבר שני סלים, קטן בשביל פטר, וגדול יותר לעצמו.
תבינו בוודאי שהארנבים לא יוצאים לקניות בשוק או בחנות. למעשה פטר הופתע למדי כשאבא הסביר לו לאן הם הולכים.
לשדה של מר שמידט!
פטר הכיר היטב את השדה, ועכשיו אבא הוביל אותו לשם.
הדרך לשם הייתה קצרה. השדה היה מוקף

בגדר של תיל דוקרני אבל פטר זחל בקלות תחת הפשפש.
כלומר זה יכול היה להיות בקלות לולא הגזר השמן. אך הוא הצליח בכל זאת. ואז הסתובב כדי לראות מה קורה לאבא.
אבא של פטר היה הרבה יותר גדול, ובמיוחד אחרי ארוחת צהריים הצליח להזדחל רק למחצה. יותר הוא לא יכול היה להתקדם, למרות שפטר עזר לו ומשך. אך הוא נתקע שם ורק בקושי הצליח לצאת אחורה. הוא בוודאי היה חוזר הביתה בבושת פנים, לולא עורב זקן, שהביט כל הזמן בהצגה זו ופתאום קרא: "למה שלא תפתחו את הפשפש?"
ואמנם סגר הפשפש היה נמוך, פטר הצליח בקלות לפתחו והם עברו פנימה.
בשדה מצאו שורות ושורות של תירס, שאותו זלל בתיאבון העורב הזקן, אך אלה משכו את טעמו של אבא. לכן הם עברו לחלקה פנימית, שבו מצאו כרוב נהדר, אפונה, סלק וגזר.
"כרוב, כרוב טרי, טרה-לה-לה" שר פטר. אך פתאום הוא קפץ אחורה בפחד רב.

מאחורי ראש כרוב גדול הופיע גור כלבים של שמידט, שהגיע לשם עם עצם כבש, אותה גרר מהמטבח.
הגור היה בעל מזג נוח ואהב לשחק. אך אהבת המשחק שלו לא תאמה בדיוק את רוחו של פטר ושל אבא. הם לא חשבו שיש להתייחס אליהם כמו כלי משחק. ולכן, למרות שהגור בא אליהם בנביחות קלות וידידותיות, פטר ואבא שלו התחילו לברוח אל הקצה השני של השדה.
הגור מאוכזב חזר אל העצם שלו, מופתע מהתנהגותו המוזרה של מר ארנב ובנו.
השניים רצו בבהלה עד שנאלצו לעצור כי לא יכלו לנשום יותר. הם התיישבו מבוהלים ורועדים.
אך אחרי שראו כי לא רודפים אחריהם ושהסכנה עברה אזרו עוז ואספו קצת אפונים ושעועית ותלשו גזרים עד שמילאו את הסלים שלהם.
אחרי שאספו הכל שרק יכלו לשאת, יצאו בדרך הביתה. הם ראו פשפש במעלה

הגבעה והחליטו לעבור בו ולחזור הביתה דרך החורשה. הדרך הזו הייתה יותר ארוכה והסל של פטר נעשה לו כבד. הוא הוציא ממנו חופן אפונה וזרק, וזה הקל קצת עליו. הוא המשיך כך לזרוק חופן אחרי חופן עד שהסל שלו נעשה כמעט ריק.

היה חם מאוד ואבא של פטר הציע לנוח קצת, ולזה פטר הסכים ברצון. את הסל שלו הוא שם מאחורי העץ, כדי שאבא לא יראה כי הוא כמעט ריק. וכשאבא נרדם עייף פטר לקח את הסל של אבא ושפך את מחצית האפונה לסל הקטן שלו, ואז התיישב תחת העץ ונרדם בעצמו.

הוא התעורר מצעקות של אבא "פטר! פטר! הציפורים לקחו לנו לפחות מחצית מהאפונה ושעועית!"

פטר לא הגיב.

אבל הציפורים הואשמו כשסופר הדבר לאמא הארנבת, אשר התלוננה שאין מספיק אפונה לארוחת הערב.